

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

SOBRE L' MILENARI.

LEY A un neo parodiant á Voltaire: Si'l milenari no existís, hauria sigut necessari inventari. En aquest temps de perdicó y d' heretja es menester fer alardes de fé y d' amor á la religió.

Lo Sr. Sagarra de la Plassa nova: —Si, y vendre' forsa llangonissas, jamon, fiambres, conservas y un vinet d' aquells que 'ls ángels hi cantan.

Avants s' anava á Montserrat pobrement, y ab los péus descalços tirant per la dressera.

Avuy hi ha carril y cotxe; y al arribar al monestir, primer se troba la fonda que l' iglesia.

Avants se prenia un quarto, y l' encarregat dels frares rebia una limosna, la que bonament l' hi donavan.

Avuy de un quarto se'n contan 15 y 20 duros diaris.

Avants la fé era l' principal tresor; are portin tanta fé com vulgan; pero sobre tot no s' olvidin d' omplirse l' porta-monedas.

S' ha encarregat del adorno del local lo reputat pintor escenógrafo Sr. Soler y Rovirosa.

Com si fós un' obra de màgica que salga el autor!

Conversa entre un pastor d' animetas y uns anyells del remat:

—Quinas herbas més aromáticas, mossen Saldoni!

—Pastoréu, filléts méns, pastoréu, sense cuidado!

—Anton. ¿Y donchs que no vens al milenari?

—No.

—¿Perqué?

—Perque plourá.

—¿Com ho sabs?

—Si ja 'u diu lo ditxo: «Plou, plou, Montserrat!»

—¿Quí vá ser l' inventor de la Verge?

—¿L' inventor?

—Sí, home, ¿no diuhen milenari de l' invenció de la Verge de Montserrat?

La religió y l' industria semblan germanas.

Apenas se parla del milenari, y ja 'ls industrials portats de aqués zel religiós que fa verdaders miracles, s' enginyan de manera d' anarse'n á la gloria ab cotxe.

Los uns anuncian medallas, rosaris y estampas. Los altres vins y fiambres.

Alguna pasteleria hi porta tortells, rosquillas, carquinyolis, tocino del Cielo y Pios nonos.

Fins en Segur hi ha portat uns vanos que diuhen: «Recuerdo de Montserrat.»

Si algun dels que dorman dintre de las tendas de campanya, hi agafa, com es mol probable, un dolor reumático, ¿quin recort durará més, los vanos de 'n Segur?

Desenganyarse: la devoció deixa de vegadas recorts eterns.

A la fonda 's menjará per tanda. Se despatxan bonos. Qui á la hora no signi á taula, pertlo dret á menjar.

Sobre tot, jojo al rellotje de la fonda! No 's creguin que perque siga un rellotje reaccionari retrassi. 'Ls rellotjes neos quan los convè van més adelantats que 'ls altres.

Jo espero que dissapte ó diumenje 's presenciaran alguns miracles.

Es precís que Montserrat no quedi endarrera al costat de Lourdes.

Si á un geperut no se n' hi vá l' gep, ó un manco no recobra l' brás, al menos, ¿qué dimontri! al menos que cayga en Cánovas. Seria miraculos.

Arriba á Montserrat tot decidit un individu que porta la roba plena de solfas.

—Vamos á veure, exclama, ¿y jo ahont, m' acomodo?

—Miri, l' hi respon un hermano, vosté pot refugiarse al departament del venerable Joseph de las Llantias.

Avuy á Montserrat tot se paga fins l' entrada á las funcions d' iglesia 's fá per medi de targetas. Un consell. Al menos que posin á la fatxada un rétol que diga: «No se dan salidas.»

—¿Qué t' estimarias més, Pelégri, are que som á Montserrat, un ral per cada pare nostre que 's resa ó un ral per cada porró de ví?

—Un ral per cada porró de ví.

Un home prudent deya:

Lo qu' es jo no hi vaig á Montserrat. De primer vull enterarme de com s' ha presentat la cosa. Si per cas quan fassin un altre milenari ja 'ns hi pensarem.

—Tú, ¿que no has vist al Nunci?

—A mí me l' passen cada semana.

La Campana no vol quedarse endarrera, dels periódichs ben volguts del bisbe.

Encare que 'ns costa un nil de la cara, perque hem de pagar quarto, certámen, professó, targeta per anar á l' iglesia, fonda, y demés, hem enviat un corresponsal especial á las festas del milenari.

En lo número próxim, los hi donarem una descripció exacta d' aquestas festas, y 'ns repartirem entre 'ls suscriptors las indulgencias que guanyi'l nostre corresponsal.

Com que hi ha sis ó set bisbes, conto que arribaran per tothom.

LA cobla de Torruella ha anat á Perpinyá tocant l' himne de Riego que ha sigut molt aplaudit pels francesos.

També, nosaltres hem aplaudit en gran manera la Marsellesa.

Encare que fills de diferent país, aquests dos himnes son cusins germanos.

A Espanya de primer se votan los presupuestos de gastos que 'ls de ingresos, es á dir, avants de saber lo que pot recaudarse, ja 's mira lo que s' ha de gastar.

Als homes que obran aixís, se 'ls diu troneras. Y las casas que fan lo mateix, se 'n van á terra.

Actualment hi ha á Espanya nada menós que 43 reos condemnats á mort.

Ja 'u veuhen; ab la situació conservadora l' país vá moralisante.

«¡Quins mataderos de carn humana!» deya diá endarrera en Carvajal.

A Madrit alguns senadors volen demanar que las execucions de la pena capital se realisin avants de sortir lo sol.

Es natural; escenas tan repugnants es millor realisarlas á las foscas.

La comissió de reforma de códichs es més radical y proposa que las execucions se portin á efecte dintre de la presó y á porta tancada.

¡Confiansa!

Ja comensan á donarse'n vergonya d' aplicar la pena de mort.

Lo pare Didon vá fer aquesta quaresma á París una serie de sermons defensant la aliansa de la religió y la ciencia de l' iglesia y de la llibertat moderna.

Los partidaris del progrés tot aplaudintlo deyan: —¡Quina llástima que tots aquests esforços sigan saliva perduda!

Peró, l' pare Didon no s' amilanava y anava en davant.

Fins que ha vingut lo general del ordre, y després de donarli una fregada d' orellas l' ha dester-

rat á Córcega. «Vos no sou un apóstol, vá dirli, sou un tribuno.»

¡Sempre 'ls mateixos!

Pero escolti, pare Didon. ¿No hi ha figueras á Córcega?

Donchs allí penja 'ls habits, se 'n torna á París y en paus.

El peor mal de los males es tratar con..... clericales.

Una pinzellada que val un quadro: «Han sigut venudas ó embargadas 163.555 fincas per falta de pago en la contribució.»

Als propietaris despossehits los hi queda un consol. Are sense res, no han de tenir por als lladres. Al menos lo que la situació conservadora fá mal per un costat ho arregla per l'altre.

En lo número vinent donarem á nostres lectors lo que no ha donat encare cap periódich: un croquis de Otero en capella.

Gracias á un artista de Madrit, amich nostre, que pogué penetrar dintre de la capella y bosquejar rápidamente al desgraciad (Otero, podrém satisfacer la curiositat dels nostres lectors.

A Rússia han prés per revolucionari á un germá del Emperador.

Poch á poch anirem veyent que alló del nihilisme que deyan qu' era res, comensa á ser alguna cosa.

No hi ha res al mon més bonich qu' escoltarse als reaccionaris francesos.

-Examinan las órdenes del gobiern y exclaman:

«¡Ah! insensats ¿Qué no veyéu que per aquest camí la república es á terra? ¿Qué no veyéu que ja l' héu portada al borde del abisme?»

-¿No observan ab quina amargura s' expressan?

¡Qualsevol diria que si la república cau se moriran de sentiment!

Nosaltres, en vista de aquesta mena de crit de malalt que 's queixa perque l' hi posan lo dit á la llaga, no dirém més que una paraula al gobiern francès:

«Tiréu al dret!»

Dias enderrera dintre de l' iglesia de un poble del Llobregat vá haberhi una reunió de noyas presidida pèl rector.—Are no pensin cap mal: tot se vá reduhir á demanar un duro á cada noya per fer un vestit á la Mare de Déu.

A Castellar (Sant Esteve) sempre que hi ha un bateig se repican las campanas donant los padrins una propina al campaner. Are últimament lo rector, desitjant participar d' aquestas propinas, l' hi ha fet pagar al pobre campaner una pesseta per bateig.—Peró senyor rector, deya 'l pobre home, ¿perqué me la fá pagar? Resposta del rector:—Perque repicant las campanas s' espatilla la corda.

Diumenje passat al Liceo ván fer lo drama titulat *La expulsión de los jesuitas en España.*

Vaig mirar lo *Brusi* á veure si duya l' anunci, y vaig trobar que deya:

«*La expulsión de los judíos en España.*»

Molts neos ván anarse'n al teatro per veure com treyan als judíos y van trobarse que treyan als jesuitas.

—¿Cóm es possible, deyan, que 'l *Brusi* tracti de juhéus als jesuitas?

Dissapte al Espanyol vá estrenarse un drama, original del mateix autor de *El registro de la política*, titulat *El cazador de águilas.*

L' autor del arrego Sr. Arús Arderiu vá ser cridat á las taules; y algunas escenas ván escitar en gran manera l' entusiasme del públich. Es un obra que donará moltas entradas.

Avuy, al vespre, en lo mateix teatro s' donará 'l benefici de la simpática primera dama D.ª Carlota de Mena:

S' ha posat á la venda en la librería de Lopez de la Rambla, l' aplaudida comedia del senyó Aules, representada ab brillant éxit en lo Teatro de Romea, titolada *CEL ROGENT.*

Ja poden donchs comprarla si volen.

Lo gobiern francès ha hagut de privar unas loterías que ad *majoram Dei gloriam* celebravan unas corporacions religiosas no autorizadas.

Perque s' formin cárrech del carácter de aquestas loterías no 'ls diré sino una cosa: lo primer

premi era una autorisació per menjar grás tota la quaresma, y 'ls altres consistian ab ampollas d' aygua de Lourdes, rosaris de pinyols d' oliva, etc., etc.

A la provincia de Lugo hi ha molta gent que s' alimenta d' herba.

Ja han obtingut la suprema felicitat. Grans remats, molta llana, y l' herba per tota pastura.

¡Ah! També tenim excorxador, y uns gobernants que viuen de las nostres costellas.

¿Cóm cambian las cosas! Avants los cartuixos deyan: «*Morir debemos; ya lo sabemos.*»

Are avants de dir: «*Morir debemos*» diuen «*Vivir debemos.*» Y per guanyarse la vida fabrican licors y anissats, que sense purificar l' ánima, emborratxan al que n' abusa.

Avants deyan:—S' ha de passar la vida mortificantse.

Y are exclaman:—La vida s' ha de passar á tragos y á glops.

Los alemanys son la gran gent per inventar paraulas fáciles. Aquest dia vaig veure la següent en un periódich:

«TETRAMETHILDIAMIDOTRENILCARBINOL.»

Si la pronuncian sense entrabancarse 'ls regalaré una ampolla de lo que la paraula significa.

¿No saben que vol dir?

Oli vert de atmetllas amargas.

DOS POLÍTICHS DE GAMBETO.

—¡Caratsus! senyor Mariano;

no me 'n havia adonat,

¿vosté passejant pe 'l Parqu-?

—Psè! Ja ho veu, senyor Pascual;

pendre 'l sol y fè exercici

es molt bó á la nostra edat.

—Ja ho pot ben di. Y donchs ¿que 'm conta?

¿cóm van las cosas, cóm van?

—Cóm han de anar! No me 'n parli;

quant penso en lo nostre estat

casi aborreixo la vida.

¿Que no ho véu? Petits y grans,

tot'hom pensa com l' hi sembla;

no hi ha respecte á la edat,

ni á las creencias antigas,

ni á las lleys més naturals,

ni á las cosas més sagradas,

qué vol més... ¡ni als capellans!

—Prou que ho veig, senyor Mariano;

la gent que avuy dia hi há

nó més pensa en fer tranvias,

jardins, teatros, saraus,

obrir carers á l' Ensanxe,

aixamplá 'ls de la ciutat

y ferho anar tot ab máquina:

¡sembla que 'l mon vá á finir!

—Pero, bè ¿qui 'n té la culpa

de tot aquest dalt-á-baix?

—¡Qui ha de tenirla! 'L tel'grafo.

—¿Lo tel'grafo? ¡Ay caral!

—S' senyor.—Donchs jo 'm pensava

qu' era 'l gobiern.—¡Sant cristiá!

¿Lo gobiern? Es tant beyato

com nosaltres: lo seu cap

ja voldria afavorirnos,

pero 'l pobre está lligat

per la frauconeria,

y aquesta ¿sab de que 's val?

Dels filferros del tel'grafo:

per ells sempre está enviant

las mil y mil diabluras,

las més grans atrocitats

que s' inventan los francesos

que, com vosté ja sabrá,

tots son donats al dimoni.

—¡Jesús, Maria! ¿Y d' allá

venen aquestas cosotas

que aquí 'n diuen libertat,

drets del home, ideas, premsa

y qué se jo qué?—D' allá,

si senyó: y vosté repari

que desde que 's van posar

aquests pals y aquests filferros

hem anat empitjorant,

y avuy portant maquinotas,

y demá carrils y gas,

hem arribat hont som ara;

pero aixó s' acabará,

jo l' hi dich, senyor Mariano,

—¿Cóm? ¿qué diu, senyor Pascual?

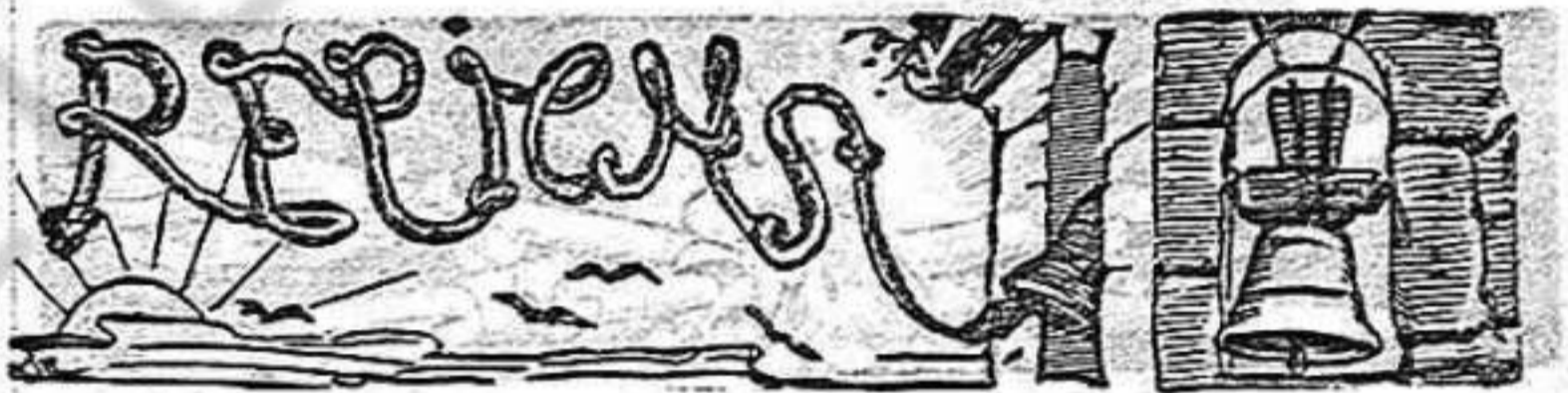
—¿Qué va de veras?—L' hi juro:

ja sab qu' estich enterat

de la cenxorra política.

—¡Prou!—Donchs, bueno: molt aviat veurá vosté entrá aquí á Espanya, bèn aixeridets y sans, més de cent mil jesuitas —¿De debó? ¿vindrán armats? —D' aixó no 'n passi cap ansia, no n' hi haurá necessitat. La cosa ja está arreglada; al punt que acabin d' entrar lo gobiern deixaré 'l puesto y en lloch d' ell s' hi posarán déu ó dotze jesuitas; hont ara hi ha generals, y gobernadors y arcaldes, també se 'n hi ficarán. Tot ho manarán los nostres: jesuitas als portals, jesuitas als estudis, jesuitas als mercats, jesuitas per la terra, jesuitas per la mar; vosté veurá en quatre dias aquest país transformat sense que ningú alsi 'l gallo. —¿Y aixó es cert, senyor Pascual? —Ho será, no 'n tingui dupte. —¡Ay Déu meu, si aixó es vritat jo 'm moriré de alegria! —No ho vull pas; pero 's fá tart y es cuestión de aná á retiro. —¿Ja se 'n vá?—Quant sigui 'l cas ja 'ns veurém altra vegada per parlar del resultat: Tóquia, senyor Mariano. —Passiho bé, senyor Pascual.

C. GUMÁ.

Un inspector passa la visita per una escola del seu districte. Es de la crosta de baix y en l' estudi que visita hi ha un mestre de la flamarada.

—Vamos á veure, exclama ab lo propósit de fastidiar al mestre y al alumno. ¿Qu' es miracle?

—L' alumno.—No 'u sé pás.

—Escolti: si veyá brillar lo sol al mitj de la nit ¿qué diria?

—Diria qu' es la lluna.

—Pero si jo l' hi assegurava qu' es lo sol.

—Diria qu' es mentida.

—Jo no menteixo may ¿enten? Vamos á veure,

suposis que jo soch qui ho assegura ¿qué diria

vosté? —Nada... diria... qu' es molt bromista.

Un periódich neo, *La Fé*, de Madrit, esplicava aquest dia que á un jove que l' hi havian tallat una cama, n' hi vá neixe un' altre.

En lo mateix número defensava aquest periódich la pena de mort.

¡Qui sab! Tal vegada 's figura que si á un home l' hi tallan lo cap, n' hi neix un' altre desseguida.

Si hi ha títols de societat que 'm fan gracia, es lo que porta l' *Associació reparadora de Pio IX.*

Pio IX es mort: es com una casa ensorrada que ja no 'n queda ni una pedra.

Y no obstant encare 's troban aficionats que volen ferhi reparacions.

De un periódich de Málaga: «Las reverendas mares adoratrices han regalat una mitra al bisbe de Barcelona.

»Procedint de las adoratrices la mitra ha de tenir aquesta dedicatoria.

»¡Al dirli á V. S. I. que l' adorem!»

Lo conde de Toreno presideix lo Congrès de una manera admirable.

Hi ha un diputat que vol enrahonar, y arriba á trencar campanetas per lograr que calli.

Devegadas atacan al gobiern y ell crida prou.

¡Ja vá saber lo que 's feya en Cánovas al valerse de un home tant grós per ocupar la presidencia!

Un gobiern com l' actual necessita una bona sombra que l' acotxi.

Aquest dia va obrir la sessió sense secretaris. Y 'ls secretaris que van fer deu minuts tart per que 'l relloj de del president adelantava, fins van presentar la dimissió.

Peró en Romero Robledo que té una bona agulla

per surgir forats y estreps, vá arreglar la cosa y tots ván quedá en paus.

No obstant, la capa de la majoria está tant plena de surgits y pedassos, que ja casi bé no pot presentarse en lloch.

«No hi ha prou civils per persseguir als lladres,» deya aquest dia en Romero Robledo, contestant al Marqués de Sandoval.

Y 'l marqués responia: «Però n' hi ha 120 per montar la guardia á las portas de la presidencia. ¿Qué hi fan allá aquests 120 civils?»

¿Qué hi fan? ¿Sembla impossible que ho preguntiti! Guardan á n' en Cánovas. Figuris que un dia venen los lladres y 'ns lo roban. ¿No fora aquesta una verdadera desgracia?»

La Política es un periódich madrilenyo que té molta barra; menja molt; pero devegadas ab la mateixa pressa se l' hi clavan ossets á las genivas.

Aquest dia deya: «Nunca segundas partes fueron buenas.»

Y es veritat, perque precisament are en Cánovas está á la segona part del seu govern.

Com que s' ha parlat tant del ferro-carril del Oeste, de las minas del Rio-Tinto y d' altres negocis per l' istil, un hom' per tractar d' aquestas cosas té d' anarhi ab peus de plom.

Dias endarrera 'l germá de 'n Martínez Campos vá fer un discurs, y en lloch de dir ministre de Estat, vá valerse del terme en francés dihent *ministre d' negocis estrangers*.

¿Creurian que 'n Torenó vá cridarlo al ordre?

Vaja, no hi ha remey, la paraula més innocent dita als ministerials es un epígrama.

Apenas acabada la qüestió dels carrils del Nordeste, ja tréu lo nás un' altre qüestió, que segons dihen los inteligents, donará encare més joch que la primera.

Se tracta de l' arrendament dels tabacos filipinos.

Govern que are seus al banch no 't creya ab tant mala sort...
¿Qué dirán si are caus mort de fumá un puro d' estanch!

S' han acabat las eleccions de Tortosa, y 'l célebre arcalde, segons se m' assegura, vá prevenir als periódichs que s' abtinguessin de donar noticias electorals.

Aplaudeixo de tot cor á D. Teodoro. En casos de epidemia y d' eleccions, no convé pas parlar dels morts perque 'l veynat no s' alarmi.

Lo Charivari ha publicat una oportuna caricatura sobre las eleccions de Inglaterra.

Una colla d' inglesos s' agarhonan y s' estiran los cabells.

Lo lema diu: «Y de aixó 'n diuhen lo regne unit!»

La lley de Déu ordena la pobresa; y 'ls jesuitas, ministres de Déu, construeixen á Barcelona un edifici que diu que valdrá un milió de duros.

La lley de Déu ordena que s' han de sufrir las persecucions ab resignació, anyadint, que 'l regne de Déu no es d' aquest mon; y 'ls jesuitas, per evitar incantacions, posan l' edifici ab lo nom y baix lo protectorat dels *inglesos*.

En cambi la lley democrática precisa que la llibertat política s' ha d' establir per tothom, pels que la volen y pels que la detestan; y al concedirla als altres casi sempre la matèm.

Francament, alguna vegada fins dupto de si seria millor seguir la conducta del jesuitas y pensar que una cosa es la lley y un' altra la conveniencia.

Mori la sogra d' Enrich y sens perdre ni un moment va darne coneixement pèl corréu á un seu amich. Y aquest ab tó natural l' hi diguè en contestació: «Tindrè la satisfacció de concorre al fuceral»

P. R.

—Sigas agrahit Ambrós, créume á mi; sè agrahit dóna,

—Sè agrahit no fá persona.
—¿No fá persona?
—Fá gòs.
C. A.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un sòrt.—Rebre una garrotada y no sentirse'n.

Per un manyá.—Colocar á una prempsa de fer ví un caragol bobè.

Per una bogadera.—Rentar ab un picador de la Plassa de toros.

Per un soldat.—Tirar tiros ab balas de cotó.

Per un artiller.—Bombardejar ab lo morter del all y oli.

Per un que tinga dolor.—Posarse un cataplasme de fullas de gavinet.

Per un agricultor.—Sembrar naps de plata y esperar que grillin.

Per un metje operador.—Posar á un manco una mà de paper.

Per un fumador.—Fumar ab una pipa de ví.

Per un emblanquinador.—Emblanquinar una paret donantli una capa madrilenya.

Un pobre 's dirigeix á un capellá y l' hi demana caritat.

—Fill mèu, l' hi diu, tinguéu resignació: vaig á darvos una bona limosna. Jo 'us concedeixo doscents dias d' indulgencia.

—Escolti, diu lo pobre, ¿que no podria donarme 'n la meytat en quartos?

Lo capellá 's treu una pessá de dos y l' hi dona.

Lo pobre contesta:—¿A dos quartos lo cent? Si que ván baratas.

Dos escenas del ingrés de soldats en caixa:

—¿Tè cap motiu per alegar?

—Si senyor: jo no soch hó pèl servey.

—¿Perqué?

—Perque hi sigut criat de tres ó quatre casas y á tot arréu m' han dit qu' era incapás de servir.

—Enlano de tal, diu ** dirigintse á un quinto, queda destinat als cassadors.

Lo quinto: —¿Que no podrian destinarme als pescadors? Cregui que hi estich més versat.

Un company á un' altre:

—Tú ¿vols venir á jugá 'l monte?

—No jugo: no hi tocat may cap carta.

—¿Cóm s' enten que no jugas? Ets un gandul com jo mateix: un trónera, un borratxo y no jugas?

—Ney ¿qué vols ferhi? En aquest mon no hi ha ningú perfecte.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ca-no-vis-ta*.
2. ID. 2.ª—*Gra-llas*.
3. ANAGRAMA.—*Sella, ellas, sallé*.
4. ENDEVINALLA.—*Ventall*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Carretas*.
6. CONVERSA.—*Onofre*.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Hospital*.
8. GEROGLÍFICH.—*Una flor no fá istiu*.

Han endavinat totas las solueions los ciutadans Caixás y Galápat Guapo, 7 Torra-pá; 6 Gira Missals; 5 Nas de pasta y Miranius. 4 J. Canal y Agustí; 3 Mariano Maquetis, 2 S. Roca y Terra y Pulit, y 4 no més Roca y Buhigas.

XARADAS.

I.

—Prima quarta, senyò Anton, que dissapte hèm de marxar.

—¿Ahont?
—A veure lo tot.
—Digui á veure capellans pues segons m' han dit avuy més d' un prima dos n' hi haurá.
—He estat dos quatre dos quatre d' anari, pro ja no hi vaig.
UN ESQUILAT.

II.

Lo total es fusta bona, prima lletra consonant; lletra vocal la segona y tres prima animal gran.
PAU SALA.

MUDANSA.

Tinch un criat que de la tot se tot, d' un modo acabat; y que quant jo tot li dich vá més depressa qu' un llamp.
XANXAS.

ANAGRAMA.

Puch ser lo nom d' una dona lo que fa un caball puch ser, y lo que fá devegadas, 'l qu' es casa, soch també.
MARINA.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab números que multiplicats vertical, horizontal y diagonalment donguin un producte de 450.

A. MINISTRES. TRENCA-CLOSCAS.

Manlleu, Llíria, Alcora, Oviedo, Escotron, Reus, Gélida, Badajoz, Almansa. Ab las primeras lletras d' aquests noms formar lo de un poble de Catalunya.

CAL DE TEIXIDOR.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Una iglesia.
- 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de dona.
- 7 8 4 6 8 5 7—Idem de home.
- 1 2 3 4 5 6—Idem idem.
- 5 4 3 7 8—Una ópera.
- 3 8 7 9—Uns adornos.
- 7 8 3—Un compost d' aygua.
- 4 3—Un mineral.
- 1—Una lletra.

NOY DE SECRE.

GEROGLÍFICH.

L I
e e e e e e
T R
L L L L
SON
I I I I
I
I I I
UN DEL MASNOU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Cómich d' Horta, Pau Sala, Tija Xich de M. de R., Campaner, Un dels vells, y Cabirons y Preneyo. Las demás que se 'ns han remés y oue no s' anomenan no 'ns serveixen com y lampoch lo que 'ns envian los ciutadans J. Roca Bohigas, Terra y Roca, Gira misals, Coixás, Blat y ordi, Massafort, Y. J. L., Frèixeta petit, Pardalet, Cor de Xábega, F. F. F., M. H., Petaca Buida, Deixadot, E. P. F., Un de dins, Comprador d' oivias, Galápat guapo, Mistos, Yo S., B. Reras de Fonna, Sardinamunt, Nas de pasta, Quatre potas y J. Alcantarilla. Ciutada Tija xich de M. de R: Insertarém un epígrama.—J. Canal y Agustí: Idem. alguns gerooglífichs y dos logogrifos.—Júpiter: Hi anirà 'l trenca-closcas.—Pseudònim: La poesietta es bona.—Victima de un S.: Necessitám fets concrets y citar lo poble en que passan.—Jaumet de Sabadell: Insertarém un gerooglífich.—Pepet Brillant: Publicarém un anagrama y dugas sinonimias.—Joanet: Idem. una conversa.—J. Pió: Ja varem servirlo en lo número passat.—E. Gavarró: Insertarém l' epígrama.—P. R. y C: Està ben versificada; pero es flúixa de concepte.—Pau Tinarra: No admetém xaradas si no venen acompañadas de la solució.—Cabirons y Preneya: Insertarém lo que 'ns envia.—Trinitat: Gracias per la noticia.—Ramón Casas: La poesietta está bé.—C. Trabal: Queda servit.—Cuiné de Corps: Mirarém de complaure 'l; envihin forsa.—J. T. P.: Insertarém alguns extrems.—Plusquamperfecte: Idem.—Reventa animas: Idem.—Ralojup: Idem; lo gerooglífich no pot anarhi.—Joan Negras: Idem; pero 'l xiste de l' epígrama ja es gastat.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Anant à Monserrat.—Ruja el inferno....

Tornant de Monserrat.—De la Seu fins al cantó....

A PROPOSIT DEL MILLENARI.